ANUNŢURI

• Ne bucurăm că a mai venit pe lume un copilaş în obşte: **Anastasia**, cel de-al doilea al soţilor Stelian şi Carmen (pentru o identificare mai uşoară, are un frate, Sebastian). Dumnezeu să o facă prilej de înviere pentru tot neamul

• Săptămâna trecută a adormit **Elena**, bunica Giorgianei actriţa, pe care am văzut-o adeseori la slujbe şi în special la parastase. Grija pentru cei din neam să-i aducă răsplată veşnică!

Florile de la Semlac

• În săptămâna de după Rusalii s-a întâmplat **o nouă minune la Semlac**: florile de crin aşezate în stânga icoanei Preacuratei de lângă icoana Părintelui Arsenie izvorâtoare de mir, au înflorit, deşi erau boboci şi nu au avut strop de apă!

ŞTIRI

Macedonia, sec. XII

• **Pr. Cătălin Siladi**, preot în Parohia Pecica II, a încetat din viaţă în 10 iunie 2023, la vârsta de 51 de ani. A slujit Biserica din 1996, iar la Pecica a fost preot timp de 8 ani. De asemenea, a trecut la Domnul şi **pr. pensionar Mihai Ardelean**, fost preot în Parohia Semlac, timp de 27 de ani, până în 2017. Dumnezeu să-i ierte! (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

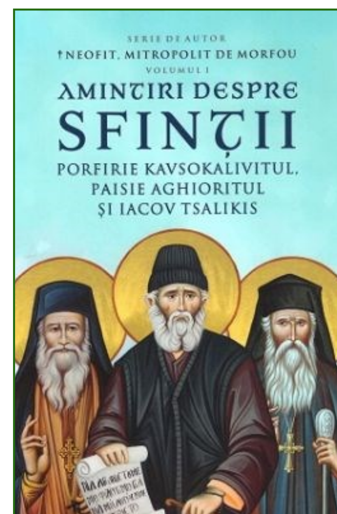
• În Estonia, a început miercuri **Adunarea Generală a Conferinţei Bisericilor Europene**, organizaţie formată din 114 biserici de tradiţie ortodoxă, protestantă, anglicană şi vetero-catolică de pe continent. IPS Iosif, Mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale şi Meridionale, conduce delegaţia Bisericii Ortodoxe Române. (sursa: *basilica.ro*)

• Între 9 şi 16 iulie, la mănăstirea Oaşa se organizează **şcoala de limbă greacă.** Tabăra se adresează începătorilor, dar şi celor care au cunoştinţe medii sau avansate. (sursa: *basilica.ro*)

• S-a încheiat **restaurarea** uneia dintre bisericile foarte vechi ale Macedoniei (sec. XII). Biserica Sf. Gheorghe din Kurbinovo datează din perioada împăraţilor Comneni, frescele sale fiind cel mai bun un exemplu al frumoasei arte bizantine (*foto*). (sursa: *orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Neofit, Mitropolit de Morfou
AMINTIRI DESPRE SFINŢII PORFIRIE KAVSOKALIVITUL, PAISIE AGHIORITUL ŞI IACOV TSALIKIS Vol.1

Sfinţii şi mulţi alţi oameni ai lui Dumnezeu contemporani cu ei au înţeles de foarte devreme că au de-a face cu un Dumnezeu Care doreşte cu ardoare ca omul, făptura cea "după chipul Lui", să se asemene cu El. Au înţeles că patimile, păcatul şi duhul acestei lumi nu au nicio stăpânire asupra omului din clipa în care Hristos, Dumnezeu-Omul, a nimicit puterea morţii prin Sfânta Lui Înviere. De aceea au şi ales în mod liber să trăiască cu Dumnezeu, au ales pocăinţa, rugăciunea, înfrânarea, smerenia, credinţa, nădejdea, iubirea, iertarea, sfinţenia, Împărăţia veşnică a Dumnezeului Treimic.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 19 (CXXXII) 18 iunie 2023

Sfinţii săptămânii

D 18 - DUMINICA A II-A DUPĂ RUSALII (a Sfinţilor Români); Sf. Mc. Leontie, Ipatie şi Teodul

L 19 - Sf. Ap. Iuda Tadeu (fiul Sf. Iosif Logodnicul); Sf. Cuv. Paisie cel Mare; Sf. Maria mironosiţa, mama Sf. Ap. Iacov; Sf. Ier. Iov, primul patriarh al Moscovei - ULEI

M 20 - Sf. Sf. Mc. Metodie; Sf. Cuv. Nicolae Cabasila (*care a explicat Sf. Liturghie pe larg*); Sf. Florentina (sora Sf. Isidor şi Leandru de Sevilla); Prăznuirea icoanei Hodighitria de la mănăstirea Xenofont
- *Mărturisitorul: Traian Dorz (1989)*

Mi 21 - Sf. Mc. Iulian; Sf. Anastasia (mama Sf. Sava al Serbiei)

J 22 - Sf. Ier. Grigorie Dascălul; Sf. Mc. Alban; Sf. Ier. Paulin de Nola

V 23 - Sf. Mc. Agripina; Soborul Noilor Mucenici din Creta şi al tuturor Sfinţilor din Vladimir; Prăznuirea icoanei Maicii Domnului din Vladimir

S 24 - Naşterea Sf. Ioan Botezătorul; Soborul Sf. Zaharia şi Elisabeta; Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava – aducerea moaştelor; Sf. Ier. Niceta de Remesiana - PEŞTE

Pr. Ciprian Grădinaru

Cu dor şi durere pentru POPORUL ROMÂN

"Atunci când românul hotărăşte să nu mai fie român, se expune la o mutilare cumplită, dezagregându-se identitar.

De-a lungul anilor — şi mai cu seamă de când am fost făcut duhovnic, am înţeles că foarte multe dintre problemele omului contemporan, inclusiv ale celui din Biserică, provin din **tulburări de identitate**. Şi datorită unor presiuni din afară, şi din alegeri greşite, atât la nivel de popor, cât şi de persoană, nu mai ştim cine suntem. Şi când spun lucrul acesta mă refer la politicile statale şi suprastatale aplicate în forţă

în ultimii ani, cu tot ce decurge din globalizare, ecumenism, desfiinţarea graniţelor, teoria genului, redefinirea căsătoriei, deconstructivismul cultural, idiotizarea populaţiei prin hipnoza ecranelor şi trăirea în mediul virtual cu toate celelalte. Rezultatul e „omul nou” la care ţinteau şi comuniştii: individul fără valori transcendente, limitat, derutat, consumator, obedient, instinctual, speriat — într-un cuvânt, uşor manipulabil. Astăzi, pentru a cuceri o ţară „civilizată”, marii puternici au creat toate instrumentele pentru a nu mai fi nevoie să se folosească de arme. E suficient să pui la conducerea unei ţări nişte trădători, iar apoi, prin politici de stat şi prin instrumentele mai înainte pomenite, ai acces la minţile cetăţenilor acelei ţări şi, în consecinţă, la toate resursele lor. Ce cuceritor şi-ar fi dorit vreodată mai mult?

Cum să ne regăsim identitatea?

În primul rând, cred că ar trebui făcută distincţia clară între ce am făcut în această viaţă (aşa numitul „CV”), şi cine sunt. Şi aici văd patru paliere importante, patru apartenenţe care mă definesc: în primul rând, ar trebui să dobândesc conştiinţa că sunt **fiu al lui Dumnezeu**, că El însuşi m-a chemat la viaţă, prin părinţii mei, şi că ar trebui să trăiesc la înălţimea acestei demnităţi, în al doilea rând, să-mi asum **apartenenţa la Biserică** şi să o trăiesc în expresia ei concretă, parohia sau comunitatea de care aparţin. Apoi, e important să înţeleg că sunt **bărbat sau femeie**, şi să înţeleg ce înseamnă şi cum ar trebui să-mi trăiesc genul, aşa cum mă învaţă Scriptura şi cum mă învaţă Biserica. Şi în al patrulea rând, să înţeleg şi să-mi asum ce înseamnă a fi **român**, ce înseamnă să fac parte din neamul acesta minunat.

Iar toate celelalte care ne umplu CV-urile – că am făcut nu-ştiu-ce şcoli, ori că lucrez cutare lucru şi câştig nu-ştiu-cât — toate acestea sunt doar aspecte, fapte, acumulări ale vieţii mele, dar nu sunt eu. Sunt consecinţele unor alegeri, ale unor contexte, pot sugera ceva despre mine, dar nu mă pot cuprinde.

Este foarte important să-mi fie limpede aspectul acesta identitar, fără de care nu mă pot cunoaşte vreodată cu adevărat nici pe mine însumi, nici pe ceilalţi, nu voi şti spre ce să ţintesc, ce cale să urmez în viaţă, ce alegeri să fac. *Faptele noastre sunt consecinţele unor alegeri, şi suferinţele care apar în urma unor alegeri greşite provin, în mare parte, din această criză de identitate*: nu mă cunosc pentru că nu am un sistem de referinţă după care să mă evaluez, nu-mi ştiu darurile cu care m-a înzestrat Dumnezeu şi nu intuiesc darurile mai presus de fire pe care Dumnezeu ar putea să mi le dea dacă şi eu aş participa, dacă şi eu aş răspunde chemării Lui, în locul şi în felul în care El a rânduit pentru mine.

Fiind creştini, avem ca patrie cerul, şi nădăjduim să ne întoarcem acolo. „Nu avem pe pământ cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie, dar ştim că există o pronie a lui Dumnezeu pentru fiecare om, şi mai există o pronie a lui Dumnezeu şi pentru neamuri, pentru popoare. Dacă Dumnezeu a rânduit să ne naştem în neamul românesc, e limpede că este aici un tâlc pe care trebuie să-l înţelegem.

Eu cred că **a fi român e o stare de spirit**. Nu înseamnă a fi născut în România, nu înseamnă a sta în România şi nici, dacă eşti plecat din ţară, a asculta o dată pe an colinde şi-a plânge de dorul ţării, a cânta sau a citi poezii în limba română pe 1 decembrie sau 24 ianuarie. E o stare de spirit pe care o avem sau n-o avem. *Suntem datori s-o cultivăm dacă o avem, şi s-o dobândim dacă n-o avem.* Mă gândesc că a fi român înseamnă, în primul rând, *dragostea şi recunoştinţa faţă de strămoşi*, cei de la care am moştenit cele trei mari daruri: credinţa ortodoxă, limba maternă şi rădăcinile de forţă ale unui neam cu continuitate istorică; dar pentru asta trebuie să cunoşti istoria neamului tău, să ştii despre acei mari oameni ai istoriei noastre care ne-au învăţat prin cuvânt şi viaţă ce înseamnă credinţa, ţara şi limba maternă. În al doilea rând, înseamnă *responsabilitatea faţă de prezent*; dar pentru asta trebuie să fii viu, să fii „omul-mac” despre care povesteşte undeva Dan Puric: tot la fel cum un mac înflorit poate anula deprimarea stârnită de bălăriile şi gunoaiele care umplu câmpul unde a răsărit, la fel şi „omul-mac” trebuie să lupte să zidească fântâni de Logos din care să se adape tot omul care nu-şi găseşte pacea pe câmpul plin de bălării şi gunoaie care e România de azi. În al treilea rând, a fi român înseamnă *lucrare pentru viitorul creştinesc şi românesc al copiilor noştri*. Toate acestea în fapte, nu în vorbe.

Noi, românii, avem o moştenire teribilă, suntem fii de părinţi bogaţi — Biserica şi Neamul -, iar cel rău va căuta mereu să ne răpească moştenirea. Dar cred, cu o nădejde care în afara Bisericii nu-şi are justificare, că Binele va învinge. Binele care biruia în toate basmele copilăriei, în toate povestirile de eroism ale neamului nostru, îşi trage forţa din faptul că suntem un popor al Învierii, renăscut de-atâtea ori din cenuşile istoriei, pentru că este temeliut pe credinţa în biruinţa Vieţii asupra morţii. Totul e să nu las să se stingă dorurile sfinte ale inimii, ci să le hrănesc. Iar în momentele importante ale vieţii, când simt că rătăcesc flămând prin pustiurile către ţările făgăduite dar inexistente, să vreau să mă întorc Acasă, la Domnul, iară şi iară, precum alt fiu risipitor odinioară...

Cum să ne purtăm cu BĂRBAŢII NOŞTRI

Prezbitera Catherine Trenham

Dumnezeu a făcut femeia să fie din fire plină de amabilitate, politeţe, grijă pentru aproapele, iar aceste calităţi devin şi mai frumoase atunci când le punem în practică faţă de bărbaţii noştri. Să le facem casa un loc plin de căldură şi de siguranţă, ca un port în care să se întoarcă după fiecare zi. Chiar dacă şi ea a avut o zi grea, când se întoarce soţul ei acasă, o soţie adevărată lasă toate pentru câteva clipe (copii, mâncare, etc.) şi îi dăruieşte un cuvânt de bun venit din inimă, o îmbrăţişare, îi arată bucuria că îl vede, îl întreabă cum i-a fost ziua. Aceasta înseamnă **să ieşi din tine şi din greul care te împovărează şi să te dăruieşti celuilalt.**

Apoi, trebuie să dăm voie şi să încurajăm pe bărbaţii din viaţa noastră să se poarte cu noi ca şi cu nişte femei: să le dăm voie să ne deschidă uşa ori să ne aşeze scaunul, să le îngăduim să ne ajute la îmbrăcarea paltonului, să stea în faţa noastră când poate interveni un pas mai periculos.

Iar dacă toate acestea se întâmplă, noi, femeile, să nu uităm să le fim recunoscătoare pentru aceste gesturi de grijă şi dragoste, să le arătăm că aceasta înseamnă foarte mult pentru noi şi că ne bucurăm că sunt atenţi. Să nu lăsăm să treacă neobservate aceste mici dovezi de iubire ale lor.

Adeseori stau şi mă întreb: cum să-i arăt mai bine soţului meu cât sunt de recunoscătoare de felul în care are grijă de mine şi de jertfa sa pentru familia noastră? Cum să pregătesc mâncarea astfel încât să-i facă plăcere?

Soţia trebuie să se poarte cu multă demnitate, decenţă şi cuviinţă faţă de soţul său şi să caute în primul rând cele care hrănesc sufletul, al său şi al bărbatului ei. Şi mai trebuie să facă ceva: să se roage mult pentru soţul ei.

Purtarea mea faţă de cel pe care mi l-a dat Dumnezeu este o continuă luptă. Lupt mereu să îngădui soţului meu să fie el însuşi, chiar dacă face şi greşeli, să-l încurajez, să nu simtă că îi caut greşelile sau că am impresia că eu ştiu sau fac mai bine decât el. Mă lupt zi de zi cu mine ca să îngădui soţului meu să-mi fie cap şi să-l aşez în această poziţie şi în faţa copiilor mei.

Sf. Ap. Pavel are nişte cuvinte minunate despre cum trebuie să fie o soţie şi care, de fiecare dată când le recitesc, îmi reîmprospătează sufletul şi dragostea faţă de soţul meu: *„să-şi iubească bărbaţii, să-şi iubească copiii, şi să fie cumpătate, curate, gospodine, bune, plecate bărbaţilor lor, ca să nu fie defăimat cuvântul lui Dumnezeu.*” (Tit 2, 4-5)

Purtarea zilnică faţă de soţii noştri este parte din lupta pe care trebuie să o dăm cu noi înşine pentru a dobândi Împărăţia cerurilor.

O RAZĂ DE LUMINĂ

APOCRIFE (cărţi)

Sunt colecţii de texte cu vocaţie scripturistică, dar rămase în afara canonului biblic (Vechiul şi Noul Testament). Aceste scrieri din perioada creştină timpurie cuprind relatări despre viaţa şi învăţăturile Mântuitorului şi apostolilor, elemente de pedagogie morală creştină (Evanghelia lui Iacov, a lui Toma).

De asemenea, la sfârşitul secolului I, au apărut şi alte scrieri despre copilăria, viaţa şi învăţăturile lui Hristos, despre viaţa Maicii Domnului şi activitatea apostolilor. Prezentate sub numele unor apostoli sau ucenici ai lui Hristos, acestea colportează o serie de legende şi relatări fanteziste despre viaţa Mântuitorului, Maicii Domnului şi apostolilor (Visul Maicii Domnului, Epistolia Domnului nostru Iisus Hristos ce a trimis-o Dumnezeu din cer). **Trebuie să întrebăm preoţii care sunt bune de citit şi care nu.**

Sorin

Oriunde aş merge îmi lipseşte Bisericuţa, locul preferat şi casa sufletului meu.

O familie

Pentru noi, locul preferat din ţară este pe *dealurile Prislopului*. Acolo natura creată de Dumnezeu şi pusă sub stăpânirea noastră pentru a ne îmbucura îţi îmbracă inima ca o haină. Aceasta se îmbină cu minunea găsirii luminii de Dumnezeu, prin mijlocirea şi lucrarea părintelui Arsenie. Acolo inima şi sufletul nostru sunt una, spre slava lui Dumnezeu şi a Sfinţilor Săi.

Georgeta

Primind această întrebare în gândul meu a venit următoarea parafrazare: Orologiu sună noaptea jumătate /La un schit în poartă oare cine bate? / Eu sunt, Doamne, fiul tău iubit, / Ia-mă-n braţe, Doamne, că mult sunt rănit.

De fapt, ce este vacanţa? Pentru mine vacanţa înseamnă un loc unde sufletul meu să se contopească cu natura, aşa cum a fost creat. Să găsesc linişte, să mă văd pe mine în ansamblul creaţiei. Am două locuri unde aş putea să-mi trimit sufletul în vacanţă. La *Sulina*, unde Dunărea se varsă în mare şi unde mă văd un fir de nisip în faţa veşniciei, dar mă văd şi copilul iubit a lui Dumnezeu pentru care El s-a întrupat şi a murit ca eu să mă pot întoarce în veşnicia iubirii lui. Mi-aş odihni sufletul şi *pe vârful unui munte*, într-un peisaj de vis, întinsă pe iarba lângă o cruce veche de lemn şi privind trecerea nestingherită a norilor, bucurându-mă de tablourile ce le lasă în urmă. Neputând avea acestea, totuşi din când în când fur o înghiţitură de linişte şi pace la *Prislop*, la crucea Părintelui Arsenie.

Tudoriţa

Nu am fost în concedii. Dar sigur mi -ar plăcea la munte, în special la *Cheile Bicazului*. Am fost în trecere pe acolo, pe la Lacul Roşu, şi mi-a plăcut foarte mult peisajul, aerul curat, ospitalitatea localnicilor. Din păcate nu am mers pe la mănăstiri, dar îmi doresc sa ajung.

Maria

*Braşov*ul este pentru mine acasă, este locul unde m-am născut, în care rădăcinile sunt în sus către înaltul munţilor dragi mie, căutând înaltul cerului.

Andrei-Anania

Aş alege oricând la *Curtea de Argeş*, mănăstirea şi toată zona, pentru că acolo este geneza poporului român, acolo a descălecat acel domn minunat, dăruit şi trimis de Dumnezeu, întemeietorul de ţară Neagoe Basarab. Când mă gândesc la acel loc, mă gândesc la o grădină, ca cea a Raiului, în care Dumnezeu a zis lui Adam şi Evei: Creşteţi şi vă înmulţiţi şi stăpâniţi pământul. Cunosc acel loc doar din mărturii, poze şi filme, căci nu am fost niciodată, dar inima mea e acolo. Tot ce e acolo mocneşte ca un foc viu de început de identitate şi zidire, tot ce e mai frumos românesc. Acolo sunt voievozii noştri dragi, acei domni providenţiali, unşi de Biserică şi iubiţi de popor, care, fără doctorate, dar cu o cunoaştere a legii lui Dumnezeu înscrisă în inimile lor, au descălecat din Munţii Făgăraş, sub ocrotirea Bisericii. Acolo s-a întâmplat şi jertfa meşterului Manole de a-şi zidirea iubirea, pe care o cred reală, ca multe alte jertfe de la noi, aşa cum spune poetul Traian Dorz. Numele zonei mă duce cu gândul şi la colindul „Înainte-acestor curţi”.

Versuri

Locurile noastre sfinte

Traian Dorz

Pe lângă Locurile Sfinte
din Nazaret ori Betleem,
ori Ghetsimani, ori Golgota
– noi şi-ale noastre le avem.

Avem şi noi atâtea locuri
în care s-au născut profeţi,
eroi
şi jertfe,
şi morminte
cu nume de un veşnic preţ.

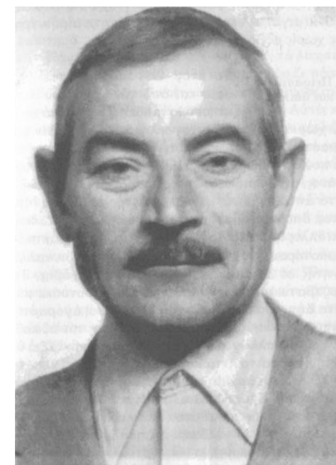
Avem zidiri în care jertfă
ce-aveam mai scump am îngropat,
şi văi,
şi munţi,
şi cruci – cu nume
ce-n veci nu trebuie uitat.

*

Să ni le ştim!
Să ni le spunem
urmaşilor din fii în fii,
a lor porunci şi adevăruri
în veci să ne-ardă tot mai vii.

Pe la acele Locuri Sfinte
din Nazaret ori Betleem
noi nu putem oricând să mergem,
dar la a noastre-oricând putem.

Veniţi să le-adâncim avutul,
pătrunşi de-al lui divin fior,
că cei ce-şi pot uita Trecutul
nu pot avea nici Viitor!

Oamenii lui Dumnezeu

Fericitul ANASTASIE MALAMAS, *omul răbdării*

> „Să te bucuri atunci când eşti judecat. A fi judecat este bine, căci aceasta este ca şi cum ai pune sare în mâncare. Abia atunci îţi dai seama dacă îl poţi ierta pe celălalt. Aici se vede valoarea celui care crede. Adică să fii judecat şi să te ascunzi într-un loc retras şi să te rogi pentru acela ca să-l mântuiască Dumnezeu.

Anastasie s-a născut în 1929 în Kokalu, un sat din nordul Greciei. De copil el a intrat în lupta pentru supravieţuire, căci a rămas orfan de tată încă de la vârsta de 3 ani. La început a fost cioban de oi, apoi a lucrat la câmp, mai târziu în construcţii. A fost şi hamal (în depozite), grădinar, zarzavagiu ambulant.

Aşa cum spunea el însuşi, la vârsta de 16 ani s-a gândit pe care drum să apuce. De atunci s-a dedicat lui Hristos şi lucrării poruncilor evanghelice. Era blând, fără de răutate, harnic, compătimitor. Înţelegea pasajele din Evanghelie fără să se silească, mai ales parabolele care au legătură cu viaţa de ţăran, şi dădea pilde din natură într-un chip minunat. Era cu adevărat un învăţat-de-Dumnezeu, căci la şcoală nici măcar 3 clase nu a apucat să termine. Spunea lucruri care te făceau să crezi că citise Părinţii Bisericii, în timp ce el nu citea decât din Sfânta Scriptură.

La vârsta de 40 de ani s-a îmbolnăvit de diabet. A primit această boală ca pe o deosebită binecuvântare de la Dumnezeu. Nu şi-a întrerupt munca, în ciuda regimului special (injecţii cu insulină, dietă severă, dese controale la locul de muncă), ci, dimpotrivă, a lucrat din greu până la vârsta de 67 de ani cu sapa, cu lopata, udând grădinile pe care le lua în arendă, căci el însuşi nu avea ogoare. Când venea vremea recoltei, mergea prin sat cu un car, iar mai apoi cu un cărucior cu trei roţi, pe care îl împingea cu mâna, strigând cu vocea sa copilărească şi făcând reclamă zarzavaturilor sale. Întotdeauna punea în sacoşa celui care cumpăra mai mult decât cântărea. Pe lângă aceasta, mergea la cei nevoiaşi şi le lăsa pe ascuns cele mai bune roade ale trudei sale.

De multe ori cădea în comă din pricina bolii, ba chiar i s-a cangrenat piciorul stâng, pe care apoi i l-au tăiat de sub genunchi. După puţin timp a orbit. Astfel, a fost ţintuit la pat petrecând ultimii 7 ani ai vieţii sale închis în camera sa. Se deplasa numai în interiorul casei cu ajutorul unui cărucior. Între timp i-au apărut şi la celălalt picior ulceraţii, degetele i s-au înnegrit din pricina cangrenei. Toate acestea îi provocau dureri insuportabile. Odată a simţit o durere atât de mare în picior, de parcă i l-ar fi tăiat cu fierăstrăul. Şi pe lângă aceasta, nu lipseau durerile nici de la cel amputat. Însă, atunci când îl întrebai ce face, el răspundea: „Mai bine aici înăuntru, decât să fac păcate în piaţă, pălăvrăgind ". Şi astfel, în linişte, se aduna în sine si se dăruia cu totul iubitei sale îndeletniciri, rugăciunea, care îl atrăgea ca un magnet.

În fiecare dimineaţă asculta la radio viaţa sfântului zilei şi, auzind-o, se smerea şi se minuna de pătimirile sfinţilor. În ultimele luni ale vieţii sale, complicaţiile bolii l-au silit să se interneze în mai multe spitale. Suferea de edem pulmonar cu dispnee, atacuri de anghină pectorală, infarcturi şi de dureri aproape insuportabile la piciorul cangrenat. Din pricina glicemiei, pe care trebuia să o regleze adeseori cu insulină şi a analizelor ce era nevoit să le facă, a trebuit să fie găurit de mii de ori cu injecţii. Iar după ce se făcea puţin bine, o lua de la început. Pe chipul sărmanului Anastasie, din pricina nenumăratelor internări în spitale, a deselor transportări cu targa şi ambulanţa, se vedeau semnele oboselii, dar totodată şi roadele Duhului Sfânt: dragostea şi interesul pentru ceilalţi, credinţa, îngăduinţa, răbdarea, înfrânarea în toate, în vorbire, în hrană, care în cazul său era şi medicamentul său. Ţinea posturile, iar atunci când trebuia să se împărtăşească, aşa cum îi rânduise duhovnicul, aştepta flămând până venea preotul după terminarea slujbei Sfintei Litrughii. Deşi suferea mult din pricina diabetului, cu toate acestea aştepta cu ardoare Sfânta împărtăşanie, prin care, aşa cum spunea el, „primim de la Hristos porţia (de har)".

Şi, după ce s-a curăţit prin răbdare, ca aurul în cuptorul necazurilor, a ajuns să se roage, în ultimele zile ale vieţii sale: „Ah, Dumnezeul meu, mântuieşte omenirea... Dumnezeul meu, mântuieşte omenirea...". În timp ce spunea acestea, părea că se află în altă parte.

Bătrânul Anastasie a murit la spitalul din Tesalonic pe data de 30 august 2004. A sărutat mâinile femeii sale, care atâta timp l-au slujit, după care şi-a dat în pace sufletul său.

Cuvioase Anastasie, tu, care nu ai cunoscut bucuriile deşarte ale acestei lumi, ci darurile harului, roagă-te şi pentru noi !

I.G.

Sensurile UTRENIEI (1)

Preot Lucian

Cuvântul „Utrenie” este de origine slavonă, de la „utro”, care înseamnă *dimineață* și se traduce prin cuvântul grecesc „orthros” care înseamnă *revărsatul zorilor*. Odinioară, slujba Utreniei se săvârșea în ultima parte a nopții, adică începea dis-de-dimineață, cam cu două-trei ore înainte de răsărit, potrivindu-se în așa fel încât doxologia coincidea cu ivirea primelor raze ale soarelui. Astăzi, numai Utrenia Paștilor mai păstrează caracterul nocturn al Utreniei de odinioară.

Utrenia este rânduiala liturgică în care obștea credincioșilor (Biserica) îndreaptă, îndată după trezirea din somn, primele ei gânduri către Dumnezeu, aducându-I mulțumire, pentru odihna ca pace din noaptea trecută și cerându-I ajutorul pentru trăirea creștinească a zilei care începe, și care este asemenea cu lumina care alungă întunericul necunoștinței și al păcatului. Slujba ne duce cu gândul la pătimirile îndurate de Mântuitorul de la miezul nopții până la ziuă, adică de la Ana la Caiafa, de scuipările, lovirile și batjocurile îndurate de El. Utrenia amintește, totodată, de cele două mari evenimente din viața Mântuitorului, ultima parte a nopții, adică Nașterea și Învierea Lui.

Pe măsură ce întunericul se risipește, ***se trece treptat la străpungerea*** inimii ce însoțește cei șase psalmi de la început ***și apoi la bucuria*** care va izbucni odată cu ivirea razelor soarelui în timpul cântării Laudelor. Or, aceasta trecere de la întuneric la lumină marchează tocmai trecerea de la perioada dinaintea venirii lui Hristos, la bucuria și lumina vremurilor mesianice, a întrupării Fiului lui Dumnezeu. Toate aceste momente noi le trăim în slujbă actual. Așadar, această trecere de la întuneric la lumină, simbol al eliberării de ignoranță, păcat și moarte în Hristos, reprezintă elementul fundamental al structurii Utreniei.

Mai mult decât Vecernia, slujba Utreniei constituie o împletire de elemente din Vechiul și Noul Tes-tament. Începutul slujbei ne plasează în timpurile de dinaintea venirii Mântuitorului, când Revelația dumnezeiască nu atinsese culmile desăvârșirii, adică nu era descoperită în chip deplin. ***Primii doi psalmi*** fac referire tocmai la venirea Mântuitorului, la vremurile în care lumea conștientizase adâncurile păcătoșeniei în care se afundase și în același timp, neputința izbăvirii prin propriile puteri.

Urmează rostirea a ***trei tropare*** cu caracter exclusiv hristologic: „Mântuieste Doamne poporul Tău...”. roparele acestea fac trecerea de la vremurile dinainte de Hristos, la vremurile mesianice.

Urmează citirea ***celor 6 psalmi*** ai Utreniei. Psalmii prezintă sentimente și stări sufletești foarte variate, cum ar fi: tânguirea omului Legii Vechi pentru păcate, deznădejdea și neputința sa, nădejdea sa în făgăduința așteptată care trebuia să vină. Ei încep cu formula ,,Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...”, care nu este altceva decât cântarea îngerilor din noaptea Nașterii Domnului (Luca 2, 14), mărturisind dumnezeiasca Întrupare a Mântuitorului. Citirea psalmilor simbolizează vremea de întuneric de după căderea în păcat a primilor oameni, de aceea, în mănăstiri, când Utrenia se face seara în cadrul Privegherii, se sting în acest timp toate luminile din Biserică. Cei șase psalmi mai vorbesc și despre trezirea noastră din somnul nopții și despre rugăciunile de dimineață.

Tema păcatului și a pocăinței, atât de profund dezvoltată în cei șase psalmi ai dimineții, se îngemănează cu tema luminii adusă lumii prin răscumpărarea realizată de Hristos Domnul. Această temă este amplu dezvoltată în cele **12 *rugăciuni pe care preotul le citește în taină*** în timpul psalmilor: „Dis-de-dimineață aleargă sufletul nostru către Tine, Dumnezeul nostru, pentru că luminile sunt poruncile Tale pe pământ”. După citirea primelor 6 rugăciuni în Altar, preotul iese pe solee și citește celelalte șase rugăciuni. Potrivit tâlcuirii Sfântului Simeon al Tesalonicului, șederea preotului în fața Ușilor Împărătești ne situează în dimensiunea căderii, semnificând plângerea lui Adam în fața ușilor închise ale Raiului.

Preotul rostește în continuare ***ectenia mare***, care reprezintă rugăciunea comună a credincioșilor. Apoi urmează cântarea troparelor, precedate de „Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă...". Stihul acesta se repetă de patru ori „ca o trâmbițare a veștii venirii Domnului în cele patru laturi ale lumii". ***Troparele*** care urmează „inaugurează șirul cântărilor de inspirație ... pur creștină". De fapt, din acest moment „cântările și citirile din Vechiul Testament se împletesc cu cele ale Noului Testament. (*va urma*)

Locurile românești ale inimii

Mereu cu gândul la pelerinaje și excursii în alte țări, am uitat să ne mai mângâiem privirile și sufletele cu ceea ce Dumnezeu a lăsat frumos în locurile unde ne-am născut, mulțumindu-I pentru aceasta. Am pus câtorva frați întrebarea: **care este locul preferat din România?** Cuvintele lor venite din inimă ne provoacă răspunsuri, amintiri, doruri.

Silvia

Mănăstirea Caraiman de pe Muntele Bucegi, pentru că este un stâlp de sprijin între cer și pământ. Pentru țara noastră și pentru rugăciunea părintelui Gherontie Puiu. Și un alt răspuns: bisericuța noastră, unde e cel mai frumos, unde mă curățesc de păcate, unde lucrez mântuirea!!!

Ionela

Pentru mine, *muntele* este locul care se numește Acasă. Aerul curat e întotdeauna un surplus de energie, e o apropiere de Dumnezeu, ești într-o comuniune continuă cu Dumnezeu, ești mai aproape de Cer... Văzând lumea de sus, te face să devii mai smerit, de parcă ai fi o furnică într-o mare uriașă, vezi minunățiile create de Dumnezeu... și dacă ești puțin atent, în fiecare zi peisajul e altul, soarele își împrăștie razele în forme și în zone diferite, culoarea e alta, norii, ceața, negura... pur și simplu e minunat, trăiești în altă lume, departe de agitația din oraș. Muntele este frumos, este odihnă, este spațiu, este timp, este liniște, dar mai presus de toate este *sănătate* (din toate punctele de vedere). Muntele ne dă de toate și nu ne cere nimic în schimb. Ce poate fi mai frumos de atât? *Poezia vieții mele este muntele, restul e doar proză.*

Mihaela

Pentru mine ar fi cred că trei locuri: la *Sighișoara* pentru că mă este o legătură peste ani cu duhovnicul meu și locurile pe unde l-am întâlnit, al doilea în *Bihor*, sunt locurile natale și al treilea în *munții Făgăraș* unde în tinerețe urcam și era o deosebită pace.

Dorina

Locul meu preferat e la *malul mării*! La sfârșit de iunie când se amestecă mireasma de tei cu cea de mare! De ce marea? Acolo mi se pare a fi început de viață! Locul preferat ar fi cât mai aproape de Mănăstirea de la Techirghiol care e istorie, trăire duhovnicească și vindecare.

Valeria

Loc preferat: *Bucovina*. Acolo mi se par cei mai frumoși oameni. Sunt omenoși, au suflet mare, sunt faorte credincioși, merg la biserică în fiecare duminică în cele mai frumoase straie. Pot spune că peisajele sunt spectaculoase ca într-un tablou colorat. În fiecare loc întâlnim o casa tradițională din Bucovina, bunici care stau la poartă. Sunt munți, dealuri, păduri, cer senin, aer curat și o mulțime de mănăstiri unde simți harul dumnezeiesc, imediat ce le treci poarta. Mănăstirile lor sunt vestite: Voronețul cu albastrul lui cunoscut deja de multă lume, Putna, Dragomirna, Sucevița și multe altele. Mie mi se pare un colț de rai ceea ce ne dă un sentiment liniște sufletească.

